

att Riksdagen måtte för sin del besluta ett tillägg till 141 § konkurslagen den 18 september 1862 af följande lydelse:

Handlingar i konkursmål må ock i betaldt bref med allmänna posten till rätten, domaren eller rättens ombudsman insändas.

Stockholm den 26 januari 1901.

Th. af Callerholm.

N:o 150.

Af herr **Th. af Callerholm**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande af förslag till lag om ändring i 26 kap. 4 § byggningsbalken i syfte att åstadkomma tillräckliga och lämpliga lokaler för häradsrätternas sammanträden.*

Uti 26 kap. 4 § byggningsbalken är af ålder stadgadt, att tingsbyggning, som det åligger härad eller tingslag att bygga och underhålla, skall bestå af »en stufva, så stor som tarvas, och två kamrar». Denna knapphändiga bestämmelse, som nog måhända för halftannat århundrade sedan varit tillfredsställande, torde dock numera få anses, och är väl också i allmänhet ansedd, såsom allt annat än tidsenlig. Vår tids anspråk på utrymme och bekvämlighet ställer helt andra fordringar på beskaffenheten och inredningen af en byggnad, afsedd för det samhällsviktiga ändamålet att skipa lag och rätt än dem, som gjort sig gällande vid tiden för tillkomsten af 1734 års lag. Också måste tacksamt och villigt erkännas, att på de allra flesta ställen i vårt land tingslagens invånare med berömvärd offervillighet icke tvekat att underkasta sig betydande uppoffringar för åstadkommande af värdiga lokaler för rättsskipningens handhafvande; och man skulle ju vid sådant förhållande kunna med fog anse, att det nu

gällande lagstadgandet såsom endast en död bokstaf utan olägenhet kunde i lagen qvarstå. Emellertid har det vid flera tillfällen visat sig, att berörda lagstadgande, sådant det ännu gäller, åstadkommit icke allenast onödig tidsutdräkt vid tingsbyggnings uppförande, utan äfven direkt skada, i all synnerhet vid uppkomna tvistigheter emellan de olika kommunerna inom ett tingslag om lämpligaste platsen för byggande af tingshus, hvarvid kommun, som i dylik tvist legat under eller lupit fara att ligga under, begagnat sig af sin rätt att vägra deltaga i byggnaden i vidsträcktare mätto, än lagen föreskrefve, en vägran, som vederbörande myndigheter, under hvilkas pröfning frågan dragits, icke kunnat underlåta att med tillämpning af lagens bestämda föreskrift godkänna. Att denna i en enda kommuns hand med stöd af lagens bokstaf lagda rätt att förhindra ett af kanske ett tiotal kommuner bestående tingslag att åstadkomma en för sitt ändamål lämplig tingsbyggnad hvarken är tidsenlig eller för det allmänna rättsmedvetandet tillfredsställande, torde icke gerna kunna förnekas.

Då sålunda nu gällande lagstiftning i afseende å tingshusbyggnad icke tillgodoser ens de anspråkslösaste fordringar på nödigt utrymme vid sjelfva rättsförhandlingarna, då samma lagstiftning kan bereda tillfälle att lägga hinder i vägen för uppförande af tidsenliga tingshusbyggnader på frivillighetens väg, samt då det torde få anses önskligt att i sjelfva lagen få inrymda bestämda föreskrifter, om och i hvilken utsträckning det skall åligga tingslagens invånare att å tingsstaden eller i tingshuset tillhandahålla bostadsrum åt domstolens ledamöter samt allmänna åklagarne under pågående tingsksammanträden, vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till lag om ändring i 26 kap. 4 § byggningsbalken i syfte att behofvet af tillräckliga och lämpliga lokaler för häradsrätternas sammanträden måtte varda på tillfredsställande sätt tillgodosedt.

Stockholm den 26 januari 1901.

Th. af Cellerholm.